
2N PREMI PROSA JOVES 15-17 ANYS

Obra: 426 Pols oposats

Autora: ONA CERDÀ TABOADA

POLS OPOSATS

Estimada persona, que està llegint aquesta carta en aquest mateix instant, podria dir-te que l'inici de la meva Setmana Santa no ha estat com m'esperava. Els meus pares han estat treballant tota la setmana i no hem pogut marxar al poble. Encara que per mi molt millor, ja quan hi anem m'avorreixo. El poble està buit, és a dir, no hi ha ningú, només les quatre àvies que van a missa i prou. I això també vol dir que no tinc vida social. I per acabar de rematar-ho a casa no hi ha wifi. Horrorós. I els meus pares es pensen que una adolescent com jo pot sobreviure en aquell avorrit poble durant una setmana. Estan bojós!

En fi, com que no vam marxar el poble i ens vam quedar aquí, a Sant Just, vaig poder quedar amb les meves amigues dia i nit. Vam quedar les mateixes de sempre: la Laura, l'Alba, la Mia, la Júlia i jo. He de dir que per ser amigues, som molt diferents, no coincidim en res, ni pels gustos en nois. Elles no saben trobar cap raó, per explicar per què la nostra amistat és tan forta tot i ser tan diferents. Però jo sí que ho sé, és molt senzill. Nosaltres som com imants, però de pols diferents. I els pols oposats sempre s'atrauen. No hi ha cap altra teoria, la física sempre guanya. Continuo amb el que estava explicant. Vam quedar divendres sant, és a dir, el 2 d'abril. Especifico molt els dies de festa cristiana perquè el meu germà, que és creient, fa dos mesos que m'explica tota la història del cristianisme i puc assegurar-te que m'està costant. Però el tema en qüestió, és que vam quedar a Can Ginestar a les vuit de la tarda. Si et preguntes per què vam quedar tan tard, té una història al darrere. Com bé ja he explicat abans mai ens posem d'acord i aquesta vegada tampoc va ser una excepció. Portàvem discutint per l'hora de la quedada quaranta minuts i no arribàvem a cap acord. Llavors algú va tenir la "meravellosa i fantàstica" idea, de preguntar-li a la Siri. Li vam haver de preguntar sis vegades, perquè ja saps com és la Siri, entén les coses a la cinquena vegada. I per fi, a l'últim intent, ens va entendre. Segons

ella, la millor hora per quedar a l'abril, és a les vuit de la tarda. A mi personalment no m'anava gaire bé, però vaig pensar que si ho deia no tornariem a quedar mai més fins a l'hora de tornar a l'institut. Vam arribar totes molt puntuals. Bé, en excepció de la Laura que arriba a tots els llocs tard. Però aquell dia es va passar! Vam estar esperant-la cinquanta-set minuts. Una hora! Total, que quan va arribar ja era tot fosc. La idea inicial de la quedada era prendre alguna cosa al bar de Can Ginestar, però amb les restriccions els bars tanquen a les nou de la nit. I quan ja hi érem totes, el bar ja estava tancat, i amb el toc de queda a la vista no hi havia ningú. Estàvem soles.

L'Alba és una persona qui li fascinen les històries de por. En sap un munt, encara que no hagués dit mai que se sabés alguna de Sant Just. Va aprofitar l'oportunitat per explicar-la. La Júlia i la Mia s'hi van negar, encara que no van tenir cap més remei que escoltar-la. La història parla d'uns fantasmes que viuen a Can Ginestar i a vegades es passegen per les habitacions. Hi ha persones que han escoltat la melodia d'un piano, d'altres que han vist els quadres moure's com els gronxadors dels parcs. I fins i tot n'hi ha que han vist els reflexos d'ànimes als miralls de la casa. Però la veritat és que no hi havia cap evidència de què allò sigui real, només històries narrades. He de reconèixer que a mi totes aquestes històries també m'apassionen. I el que més m'agrada és experimentar-les. Així que amb l'ajuda de l'Alba, vaig aconseguir convèncer-les per entrar a Can Ginestar. Vam intentar entrar per la porta principal però estava tancada. Així que vam decidir entrar per la de darrere. No va ser fàcil. És una porta de ferro i de 3 metres d'altura. Després d'escalar i saltar tot allò, vam entrar per una finestra oberta que donava a la planta inferior de la biblioteca. Seguidament vam pujar les escales que ens dirigien a la sala d'exposicions. De camí vam escoltar com la finestra per on havíem entrat es tancava i posteriorment es trencava en mil trossets. Recordo encara, el dia d'avui, el crit que totes cinc vam fer. Encara no entenc com els veïns no ens van escoltar. Aquell va ser el primer indicatiu, va ser quan ens vam començar a creure que hi havia ànimes que es passejaven per aquelles parets. Tot i això, vam continuar pujant. La planta superior estava tota fosca, però jo em sabia

aquella cambra com el palmell de la meva mà. Cada estiu hi anava a fer ceràmica. En aquella planta, per sort, no vam notar cap sensació o presència de cap esperit. Vam arribar a les golfes, en aquella cambra sí que s'hi veia més, la llum dels fanals arribava a il·luminar aquella habitació. Allà dalt, i resava la calma i la tranquil·litat, però no per molta estona... De cop i volta es va sentir la melodia d'un vell violí. Provenia d'una sala que hi havia al fons a mà dreta. Jo em coneixia aquella sala, hi havia anat cada dijous, amb la meva mare. Assajàvem les cançons dels gegants de Sant Just. La Mia i la Júlia portaven estona plorant i aquella melodia no les va calmar gaire, és més, les va fer plorar més encara. Jo i l'Alba vam anar a obrir la porta, per veure que hi havia darrere. Quan vam entrar el volum de la melodia es va multiplicar per cent! La música estava tan forta que ens cridàvem entre nosaltres i no ens escoltàvem. Aquella música només l'escoltaves si estaves dins del recinte, ja que ningú del veïnat s'hi va queixar. La música va parar en sec. Les llums dels fanals es van apagar. Tot va ser molt instantani. Allò ja era massa!

Amb la poca valentia que ens quedava vam baixar corrents cap a la porta principal, amb l'esperança de trobar una sortida i fugir d'aquell infern. Quan baixàvem per les escales, l'ascensor es va engegar sol, i en aquella casa no hi havia ningú més que fos humà a part de nosaltres. Ara sí que aquells rumors sobre els fantasmes començaven a fer-se realitat. La porta principal es va obrir. Aquella era la nostra oportunitat, per sortir vives d'allà dins!

Quan tot sembla que ho tenim resolt... però mai acaba com ens esperàvem.